

Theology on the Web.org.uk

Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:



Buy me a coffee

<https://www.buymeacoffee.com/theology>



PATREON

<https://patreon.com/theologyontheweb>

[PayPal](#)

<https://paypal.me/robbradshaw>

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php



ការក្រាស់ហោរ និង ការកិច្ចដីខ្ពស់ នៃអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ

លោកគ្រូ ហេង ចេង

ក្រុមជំនុំនៃប្រទេសកម្ពុជាបានទទួលរងការឈឺចាប់ជាច្រើន រហូត
ស្ទើរតែសាបសូន្យ ជាមួយជីវិតដ៏អស់សង្ឃឹមនាសម័យកាលដ៏ខ្មៅងងឹតនៃ
អតីតកាល ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានក្តីមេត្តាករុណាស្រឡាញ់ប្រជាជនកម្ពុជា
ហើយព្រះអង្គចាប់ផ្តើមតាំងពួកជំនុំព្រះអង្គឡើង តាមព្រះបន្ទូលសន្យា
របស់ផងទ្រង់ ។ អស់រយៈពេលជាងពីរទសវត្សកន្លងទៅហើយ ពួកជំនុំ
របស់ព្រះអង្គបានរីកចំរើនពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ ទោះបីមានការលំបាក ហើយ
ខ្វះខាតដូចម្តេចក៏ដោយ ។ នៅពេលនេះក្រុមជំនុំបានរីកសាយគ្រប់ទីកន្លែង
ក្នុងប្រទេសទាំងមូល ហើយកំពុងបន្តទៅមុខទៀត ។ ព្រះជាម្ចាស់
បានដឹកនាំក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ តាំងពីប្រទេសជាតិស្ថិតក្នុង សភាពខ្មៅងងឹត
រហូតមកដល់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។

ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវការអ្នកដឹកនាំជាច្រើននាក់ទៀត ដើម្បីស្ថាបនាក្រុមជំនុំ
ឲ្យបានរឹងមាំឡើង ហើយរីកចំរើនប្រកបដោយនិរន្តរភាព ។ ព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធបានមានបន្ទូលតាមរយៈលោកសាវ័កប៉ូលថា៖ ខ្ញុំជាបាររបស់
ព្រះយេស៊ូគ្រីស្តដែលទ្រង់បានហៅមកធ្វើជាសាវ័ក ទាំងញែកចេញទុក

សំរាប់ដំណឹងល្អនៃព្រះ”^១ ។ ព្រះបន្ទូលនេះបង្ហាញពីការត្រាស់ហៅសំរាប់
ការងាររបស់ទ្រង់ ដែលជាបេសកកម្មដ៏សំខាន់ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យ
ចង់ឲ្យយើងជាពួកជំនុំ ជាអាស្រ្តដ៏វិសុទ្ធ ជាអ្នកដែលទទួលបានការប្រោស
លោះអំពីទ្រង់មានស្មារតី និងត្រចៀកស្តាប់ពួការត្រាស់ហៅដ៏ពិសេសនេះ
ដើម្បីឆ្លើយតបនិងសេចក្តីត្រូវការចំពោះមុខ ដែលក្រុមជំនុំត្រូវការជាចាំបាច់។
តើមនុស្សម្នាក់អាចឈានចូលក្នុងការងារបំរើព្រះ ក្នុងភារកិច្ចជាអ្នកដឹកនាំ
ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអង្គ ដោយរបៀបណា?

ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ការត្រាស់ហៅគឺជាចំណុចដ៏សំខាន់សំរាប់អ្នកបំរើព្រះជាម្ចាស់ ។ ដ្បិត
យោងតាមព្រះបន្ទូលនៅក្នុងយ៉ូហាន ១០:១ បានបង្ហាញឲ្យយើងដឹងថា
មានទ្វារសំរាប់ចូលក្នុងក្រោលចៀម ហើយក៏មានចន្លោះផ្សេងទៀតដែរ
ដែលសំរាប់ចូលទៅក្នុងនោះ ។ ដ្បិតមានអ្នកខ្លះបានស្ទុះចូលក្នុងភារកិច្ច
ធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ ដោយមានផែនការផ្សេងៗតាមគំនិតគេគិតទុកជាស្រេច។
អ្នកខ្លះបានទទួលយកភារកិច្ចនេះប្រដូចជាមុខរបរមួយសំរាប់ចិញ្ចឹមជីវិត។
ឯអ្នកខ្លះទៀតនោះយល់ថា ព្រោះបានផ្តល់នូវតួនាទី កិត្តិយសក្នុងឋានៈធ្វើ
ជាអ្នកដឹកនាំដ៏សំខាន់ ។ សរុបសេចក្តីមកកម្លាំងអូសទាញឲ្យចូលធ្វើជា
អ្នកបំរើប្រភេទនេះ សុទ្ធតែមិនមែនចូលតាមទ្វារនៃក្រោលចៀម ពិតប្រាក
ដសោះឡើយ ។ ដ្បិតការទាំងនេះសុទ្ធតែកកើតចេញពីសន្ទុះនៃមហិច្ឆតា
និងអារម្មណ៍តែប៉ុណ្ណោះ ។ មនុស្សប្រភេទនេះមិនបានងើបភ្នែកមើល
ទៅរកព្រះជាម្ចាស់ដ៏ពិតប្រាកដនោះឡើយ^២ ។

^១ រ៉ូម ១:១
^២ ទំនុក. ១២១:១-២

ហេតុនេះ ដោយសេចក្តីជឿជាក់របស់ខ្ញុំ អ្នកដែលឈានចូលក្នុងព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះអម្ចាស់ក្នុងឋានៈជាអ្នកដឹកនាំសំរាប់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវអ្នកនោះបានដឹងច្បាស់អំពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះសំរាប់ខ្លួន ដើម្បីរស់នៅបំរើភារកិច្ចដែលទ្រង់ប្រគល់ឲ្យ ។ សម្លេងត្រាស់ហៅរបស់ព្រះវិញ្ញាណបានលាន់ឮនៅក្នុងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើង វាហាក់ដូចជាចាប់បង្ខំឲ្យយើងត្រូវតែអនុវត្តការងារដ៏ឧត្តមនេះ^១ ។ ការត្រាស់ហៅនេះ ហាក់បីដូចជារាជបញ្ជាដ៏ដាច់ណាត់សំរាប់ជីវិតរស់នៅរបស់ខ្លួន ដែលមិនអាចបដិសេធបាន ។

ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅមនុស្សគ្រប់រូប សំរាប់បំរើកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមបែបខុសៗគ្នា ។ ព្រះអង្គមិនបានបង្ខំយើងជាដំបូងឲ្យចូលនៅក្នុងកិច្ចការនោះឡើយ មុនពេលដែលព្រះអង្គត្រាស់ហៅយើងឲ្យទៅបំរើ ព្រះអង្គគោរពសិទ្ធិនៃអត្តចរិក និងឧត្តមគតិរបស់យើងនៅពេលដែលទ្រង់ហៅយើងម្នាក់ៗនោះ ។ ការនេះឯងហើយដែលនាំឲ្យចិត្តយើងបើកចំហទទួលនូវការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះអង្គ ។

ព្រះគម្ពីរបានផ្តល់នូវគំរូជាច្រើនដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើក្នុងការត្រាស់ហៅឲ្យចូលមកក្នុងការបំរើរបស់ព្រះអង្គ ។ លោកម៉ូសេជាអ្នកកង្វាលដែលបានឃ្វាលចៀមនៅក្នុងស្រុកមីឌាន ។ នៅក្នុងដែលគាត់កំពុងឃ្វាលចៀមនោះគឺឃើញទៅដល់ការរងឈឺចាប់ របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលជាជនរួមជាតិរបស់គាត់ និងអំពើអយុត្តិធម៌ដែលគេបានប្រព្រឹត្តមកលើពួកគេ ដូចដែលគម្ពីរបានពណ៌នានៅក្នុងជំពូក៥៧:១៨ "ឯសេចក្តីយុត្តិធម៌បានត្រឡប់ថយចេញទៅ ហើយសេចក្តីសុចរិតក៏ឈរនៅទីឆ្ងាយ ដ្បិតសេចក្តីពិតបានដួលនៅកណ្តាលផ្លូវ ហើយសេចក្តីទៀងត្រង់ចូលមក

^១ កូរិនថូស ៧:១៦

មិនបាន” ។ នេះគឺជាស្ថានភាពដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅលោកម៉ូសេ ហើយពេលនោះគាត់ត្រូវបង្ខំចិត្តទៅតាមការត្រាស់ហៅនោះ ។

ឯចំណែកលោក អេសាយ វិញ បរិយាកាសនៃការត្រាស់ហៅផ្សេងទៅវិញ ។ លោកអេសាយអាចមានមិត្តសម្លាញ់ជាច្រើនដែលមានឋានៈជាស្តេចនៅក្នុងអាណាចក្រយូដា ជាពិសេស ស្តេច ហេសេតា ។ យោងតាមការប្រើពាក្យ និងផ្តល់ដែលប្រកបដោយប្រាជ្ញានោះ សបញ្ជាក់ឲ្យយើងដឹងថា គាត់ជាមនុស្សដែលមានការអប់រំជ្រៅជ្រះ ។ គាត់ប្រហែលជាអាចមានឱកាសរស់នៅក្នុងព្រះរាជវាំង និងក្នុងកន្លែងដែលមានបរិយាកាសល្អ មិនដូចជាលោកម៉ូសេទេ ដែលរស់នៅក្នុងវាលហោស្ថាននោះ ។ ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះលោកអេសាយ នៅក្នុងអំឡុងពេលដែលស្តេចអ៊ីស្រាអែលសុគត^៤ ។ ពីព្រោះដោយសារតែស្តេច អ៊ីស្រាអែលជាស្តេចមួយអង្គដែលឆ្លាត ទើបប្រទេសជាតិរីកចំរើននៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះអង្គ ហើយបណ្តាស្រុកទាំងអស់សង្ឃឹមទុកចិត្តលើស្តេចអង្គនោះ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នៅពេលដែលស្តេចនោះសុគតទៅសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេរលាយអស់ទៅហើយ ។ គឺហាក់បីដូចជាការទុកចិត្ត និងក្តីសង្ឃឹមដ៏រឹងមាំរបស់គេត្រូវបាក់ស្រុតអស់ទៅហើយ ។ ប្រទេសជាតិនោះត្រូវប្រឈមមុខនឹងរលំដួលនិង កើតចលាចល ។ នៅពេលនោះ បណ្តាអ្នករបស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែល នៅទំនេរ ដោយព្រោះតែស្តេចនោះសុគត បាត់ទៅហើយនោះ លោកអេសាយមើលឃើញបណ្តាអ្នករបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅលើបណ្តាអង្គនោះ ។ ការនេះចង់បញ្ជាក់ប្រាប់ដល់អេសាយថា គ្រិះស្ថានសំរាប់ទីពឹងរបស់លោកឺដ៍នេះមានពេលកំណត់ដែលត្រូវដួលរលំ តែគ្រិះដ៏មាំមួនរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះ នៅដដែលមិនផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។ “នៅ

^៤អេសាយ ៦:១

ឆ្នាំដែលស្តេចអ៊ីស្រាអែលសុគត នោះខ្ញុំឃើញព្រះអម្ចាស់ទ្រង់គង់លើបល្ល័ង្ក
នៅទីខ្ពស់” ហើយលោកត្រឡប់ជាពួកសម្លេងសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់
ចំពោះលោក “តើអញនឹងចាត់អ្នកណាឲ្យទៅ តើអ្នកណានឹងទៅឯអញ?”^៤
ព្រះសូរសៀងត្រាស់ហៅនៃព្រះ បានប៉ះពាល់ដល់ចិត្តរបស់អេសាយ
ហើយបង្ខំលោកឲ្យធ្វើជាហោរារបស់ព្រះ “ទូលបង្គំនៅឯនេះហើយ សូម
ចាត់ទូលបង្គំចុះ” ។

សូមយើងក្រឡេកមើលលោកយេរេមាម្តង ការត្រាស់ហៅរបស់
ព្រះជាម្ចាស់សំរាប់លោកផ្សេងពីអ្នកដទៃទៀត ។ យើងមិនបានដឹងពី
ស្ថានការណ៍នៅជុំវិញការដែលព្រះត្រាស់ហៅគាត់ឡើយ តែថ្ងៃមួយគាត់
បានឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ “មុនដែលអញបានជប់
បង្កើតឯងនៅក្នុងពោះម្តាយនោះ អញស្គាល់ឯង ហើយកាលមុនដែលឯង
សំរាលចេញពីផ្ទៃមកនោះអញបានញែកឯងជាបរិសុទ្ធជាង ក៏បានតាំងឯង
ឡើងជាហោរារបស់អស់ទាំងសាសន៍”^៥ នេះជាព្រះសូរសៀងត្រាស់ហៅ
ពិតប្រាកដរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គឺជាការពិតមិនមែនជាគ្លីស្រមែនោះ ឡើយ
ជាសម្លេងនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងដួងចិត្តដែលមិនអាចបដិសេធបាន ។ ទោះបី
មានការភ័យខ្លាចចំពោះការកិច្ចដ៏ធំនេះក៏ដោយ លោកយេរេមាត្រូវបង្ខំចិត្ត
ទទួលយកការត្រាស់ហៅនេះដោយស្មោះស្ម័គ្រ ។

នេះគ្រាន់តែជាកំរិតខ្លះនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះសំរាប់អ្នកបំរើការងារ
របស់ទ្រង់សំរាប់ឲ្យយើងបានពិចារណា ។ បើសិនជាយើងពិនិត្យមើល
លើព្រះគម្ពីរថែមទៀត នោះយើងនឹងបានប្រទះឃើញការត្រាស់ហៅ
របស់ព្រះមានច្រើនទៀត ។ ហេតុនេះយើងមិនអាចនិយាយមុនថា តើព្រះ

^៤អេសាយ ៦:១, ៨
^៥យេរេមា ១:៥

ត្រាស់ហៅតាមរបៀបដូចម្តេចបានទេ ប្រសិនបើយើងមិនទាន់ឆ្លងកាត់ការ
ត្រាស់ហៅនេះដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់នោះទេ ។ ពេលខ្លះការត្រាស់ហៅ
របស់ព្រះអង្គ ពេញទៅដោយភាពកក់ក្តៅវិករាយដូចនៅក្នុងទំនុកដំកើង ៣២:៨
“អញនឹងបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យឯងស្គាល់ផ្លូវដែលឯងត្រូវដើរ អញនឹង
ទូន្មានឯងដោយភ្នែកអញមើលឯងជាប់” ។ ជួនកាលការត្រាស់ហៅ
ពេញដោយអំណាចចេស្តាដែលមិនអាចធ្វើឲ្យយើងគេចវេះឬបដិសេធ
បានឡើយ ។ ដូច្នេះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះអង្គខុសប្លែកគ្នា ប៉ុន្តែគោល
បំណងរបស់ព្រះអង្គមានតែមួយគឺជាបេសកកម្មចំពោះពិភពលោកយើង
នេះ។ លោកសាវ័កប៉ូលបានសរសេរថា៖ “ហើយគ្រប់គ្នាគឺអស់អ្នកណា
ដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់នោះនឹងបានសង្គ្រោះ ដូច្នេះ បើ
គេមិនជឿធ្វើដូចម្តេចឲ្យគេអំពាវនាវដល់ព្រះបាន ហើយបើគេមិនបានពូ
និយាយនោះធ្វើដូចម្តេចឲ្យគេជឿដល់ព្រះបាន ហើយធ្វើដូចម្តេចឲ្យគេពូ
និយាយបាន បើគ្មានអ្នកណាប្រាប់សោះ មួយទៀតធ្វើដូចម្តេចឲ្យមានអ្នក
ណាប្រាប់បាន លើកតែមានអ្នកណាចាត់ឲ្យទៅ ដូចជាមានសេចក្តីថែង
ទុកមកថា “ជើងនៃអ្នកដែលប្រកាសប្រាប់ដំណឹងល្អ ពីសេចក្តីសុខសាន្ត
ហើយថ្លែងប្រាប់ពីសេចក្តីដែលបណ្តាលឲ្យវិករាយចិត្តនោះល្អប្រពៃយ៉ាង
ណាហ្ន៎” ។

ការរំពឹងគិតចំពោះការត្រាស់ហៅ ដែលព្រះអង្គដាក់កិច្ចការនោះដល់
យើងនោះជាការប្រពៃហើយ ក្នុងយើងធ្វើជាអ្នកដឹកនាំក្នុងការងាររបស់
ព្រះអង្គ ។

ការងារដ៏ធំខ្ពង់ខ្ពស់

អ្នកណាដែលឈានចូលបេសកកម្មបំរើព្រះជាម្ចាស់ ដោយទទួល

បានការត្រាស់ហៅ និងបានយល់ពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ព្រះ
ជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅយើងឲ្យមកធ្វើអ្នកទទួលមតិក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលនិងព្រះ អង្គ
ហើយត្រូវមានភារកិច្ចក្នុងការចែករំលែកចំពោះការនេះ ជាមួយអ្នក
ដទៃទៀតដែរ គឺចំពោះអ្នកមិនដែលបានទទួលដំណឹងល្អនៅឡើយ ។ ចូរ
គិតអំពីការត្រាស់ហៅ និងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះ យើងនឹងមាន
ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងខំធ្វើការពង្រីកអាណាចក្រថ្វាយព្រះអង្គ
ទៀតផង ។

ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់នេះយើងឃើញនៅក្នុងជីវិតរបស់
សាវ័កប៉ូល ។ បន្ទាប់ពីទទួលពន្លឺនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរួចមក លោកសាវ័ក ប៉ូល
មានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះចំពោះ ខ្លួនគាត់ ។
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ចេញរាជបញ្ជាឲ្យលោកសាវ័កប៉ូលប្រកាសពីព្រះគុណរបស់
ព្រះអង្គ ។...ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់ព្រះគុណមកខ្ញុំ គឺឲ្យខ្ញុំប្រកាសដំណឹងល្អ
ដល់សាសន៍ដទៃ ដែលមិនបានទទួលនូវភាពពេញបរិបូណ៌របស់ព្រះគ្រីស្ទ
នោះ” ។^៤ ព្រះគុណនេះជាទិព្វមានពន្លឺចាំងចែងក្នុង ជីវិតរបស់លោកប៉ូល
ដែលធ្វើឲ្យគាត់កាន់តែមានភាពកោតខ្លាចអំពីភារកិច្ចដែលព្រះប្រទានឲ្យនេះ
ពិសេសនៅពេលដែលមានការសាកល្បង ការលំបាក ឧបសគ្គ ព្រះបាន
សម្តែងព្រះគុណកាន់តែលើសលុបសំរាប់លោកថែមទៀត ។ ព្រះជាម្ចាស់
សម្តែងព្រះគុណយ៉ាងពិសេសមកលោក ប៉ូល ដូចបានចែង នៅក្នុងអេភេសូរ
៣:២ ថា៖ “អ្នករាល់គ្នាបានពូជិយាយពីការត្រួតត្រារបស់ព្រះគុណនៃព្រះ
ដែលបានប្រទានមកខ្ញុំសំរាប់អ្នករាល់គ្នា”។ គាត់បានប្រាប់ដល់ជីម៉ូថេ
“ទ្រង់បានតាំងខ្ញុំឲ្យធ្វើជាអ្នកប្រកាសប្រាប់ និង ជាសាវ័កពីការនេះឯង គឺជា
គ្រូបង្រៀនដល់ពួកសាសន៍ដទៃ ដោយជំនឿ និងសេចក្តីពិត”។ ។ នៅពេល

^៤ អេភេសូ ៣:៨

ដែលយើងដឹងប្រាកដពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ និងភារកិច្ចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់មកដល់យើង នោះធ្វើឲ្យយើងមិនអាច
នឹងបំភ្លេចបាននូវតួនាទី និងភារកិច្ចដ៏សំខាន់ដែលយើងត្រូវតែបំពេញ ។
ព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅយើងឲ្យក្លាយ ជាអ្នកដឹកនាំ និង ថែរក្សាដល់
ព្រលឹងមនុស្សដែលទ្រង់ប្រគល់មកឲ្យយើង ដើម្បីដឹកនាំចង្អុល
បង្ហាញឲ្យគេស្គាល់ផ្លូវនៃសេចក្តីពិត ។ យើងត្រូវបង្ហាញផ្លូវដល់គេ
ឲ្យគេស្គាល់ពីជំនឿពិត និងជីវិតពេញបរិបូណ៌នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ យើង
ត្រូវផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់នូវភារកិច្ចដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រគល់មកឲ្យយើង ។
យើងត្រូវបំរើការងារនោះដោយយកចិត្តទុកដាក់ និង ស្វែងយល់ពីរបៀប
ដែលមនុស្សសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ រស់នៅក្នុងសង្គមនោះ ប្រយោជន៍ដើម្បី
ជួយដោះស្រាយគេឲ្យរួចពីទោសករនៃអំពើបាប ។ យើងត្រូវធ្វើជាចៅមហា
សំរាប់នាំយកកូនក្រមុំថ្នោងថ្មី ទៅឯព្រះគ្រីស្ទមិនសំរាប់សិរីរុងរឿងផ្ទាល់ខ្លួន
ឯងនោះឡើយ ។

ការថ្វាយខ្លួនដោយញូបូជាដ៏រស់

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូបានលះបល្ល័ង្កដ៏ពេញសិរីរុងរឿង នាស្ថានសួគ៌
ដើម្បីយករូបភាពជាមនុស្ស រស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សដែលពោរពេញ
ដោយអំពើបាបក្នុងលោកិយនេះ^{១០} ដោយព្រះអង្គមកធ្វើជាកូនជាងឈើ
សាមញ្ញម្នាក់ ។ សូមឲ្យយើងបង្អង់គំនិតពីរឿងដទៃទៀតមកពិចារណាអំពី
ឧបករណ៍ជាងឈើវិញម្តង តើមានអត្ថន័យ និងប្រៀបធៀបដល់យើង?
ជាងឈើគ្រប់រូបតែងតែមានឧបករណ៍គ្រប់មុខសំរាប់ថ្លៃឈើ ។ គឺគាត់

^{១០} ដើម្បី ២:៧
^{១១} យ៉ូហាន ១:៤

មានទាំងរបស់ពិសេស និងរបស់ធម្មតា ដែលជាប់សាមញ្ញ ។ តើយើង ចង់ក្លាយជាឧបករណ៍ណាមួយនៅក្នុងកណ្តាប់ព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គប្រើឬទេ? ។ នៅក្នុងបទគម្ពីរ ២ដើម្បីថេ ២:២០-២១បាន ចែងថា៖ "នៅក្នុងផ្ទះធំ មិនមែនមានសុទ្ធតែប្រដាប់មាសប្រាក់ម្យ៉ាងទេ គឺ មានប្រដាប់ធ្វើពីឈើ ហើយពីដីដែរ ខ្លះសំរាប់ការប្រសើរ ខ្លះសំរាប់ការ អាប់អោនវិញ ដូច្នេះ បើអ្នកបានសំអាតខ្លួន ពីសេចក្តីទាំងនោះ អ្នកនោះ នឹងបានជាប្រដាប់សំរាប់ការប្រសើរ ដោយបានញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយក៏ មានប្រយោជន៍ដល់ម្ចាស់ផង ទុកជាប្រដាប់ដែលបានរៀបចំសំរាប់ការល្អ គ្រប់ជំពូក" ។

តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឲ្យក្លាយជាប្រដាប់ដែលបានរៀបចំការល្អសំរាប់ ទ្រង់? មានតែវិធីមួយគត់ គឺថ្វាយជីវិតខ្លួនដល់ទ្រង់ទុកដូចជាយញ្ញបូជារស់ គឺមានន័យថាមិនបន្ទុល់ទុកអ្វីសំរាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ។ ពោលគឺ យើងមិនបានពឹងផ្អែកទាំងស្រុងទៅលើសតិបញ្ញារបស់ខ្លួនឡើយ ឬអ្នក អាងពីការពិសោធន៍បានមកពីការរៀនពីសៀវភៅណាមួយ ឬសាលាណាមួយ ដើម្បីបំរើព្រះអង្គនោះឡើយ ។ គឺមានតែសាលាមួយដែលហ្វឹកហ្វឺនយើង ជាសាលាដែលមិនកើតឡើងដោយដៃមនុស្ស ។ បើយើងចង់បំរើការងារ មានប្រសិទ្ធិភាពត្រូវស្ម័គ្រចិត្តចូលរៀននៅទីនោះ សាលានោះ គឺការសាក ល្បង ហើយត្រូវបស់យើងគឺឧបសគ្គ ដើម្បីឲ្យយើងពុះពារឆ្លងកាត់ដោយ ខ្លួនឯង ។ តើនរណាអាចប្រឡងជាប់ចេញពីសាលាបែបនេះ? គឺអ្នក ដែលទ្រាំទ្រ នឹងការឃើញថា ការសាកល្បងកាត់តែច្រើននោះ កាត់តែមាន ប្រយោជន៍ក្នុងការរីកចម្រើនដល់អ្នកបំរើព្រះកាត់តែខ្លាំង ។ សាវ័កប៉ូលបាន បញ្ជាក់ថា៖ "យើងនៅតែអ្នកក្នុងកាលដែលមានទុក្ខលំបាកដែរ"^{១១} ។

^{១១}ម ៥:១-៥; ១ ពេត្រួស ៤:១២-១៣; យ៉ាកុប ១:២-៣

សូមរំលឹកឡើងវិញពីឧបករណ៍របស់ជាងឈើវិញម្តងទៀត ។ ឧបករណ៍ដែលជាងយកមកប្រើច្រើន ទើបដឹងពីគុណភាពរបស់វា ថាគឺល្អឬមិនល្អ ឬក៏ប្រើចំពោះឈើដែលរឹង ហើយនិងនៅជាប់បានយូរនោះឯងដែលជាឧបករណ៍ដ៏ប្រសើរបំផុតរបស់ព្រះអង្គ ។ យើងជួនកាលអួតពីសមត្ថភាពរបស់យើងក្នុងការបំរើព្រះម្ចាស់ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងចូលប្រឡូកនៅក្នុងសមរម្យមិនការងារពិតប្រាកដនោះ ទើបយើង (និងអ្នកដទៃ) បានដឹងថាគឺព្រះជាម្ចាស់បានរាប់យើង ជាផ្លែដែកឈូស ឬផ្លែពន្លាត ដែលអាចបុកទម្ងន់ឈើរឹងបាននោះ ។ តើខ្ញុំជាផ្លែដែកឈូស ឬផ្លែពន្លាតដែលបានលត់ក្នុងភ្លើងឲ្យបានក្លាយជាដែកថែបដ៏រឹងមាំអាចទម្ងន់ធុរឈើរឹងបាន ឬក៏ទង់ជ្រាយពេកមិនអាចប្រើបាននោះ?

លោក ម៉ូឌី បានថ្វាយជីវិតរបស់លោកសំរាប់ការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គាត់បានក្លាយទៅជាឧបករណ៍ដ៏មានតម្លៃ និងមានប្រយោជន៍នៅក្នុងកណ្តាប់ព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ថ្វីបើលោកកើតនៅក្នុងគ្រួសារក្រខ្វះនៅក្នុងតំបន់ នគរហៀល នៅក្នុងរដ្ឋ ម៉ាស្សាឈូសេត សហរដ្ឋអាមេរិកនៅក្នុងឆ្នាំ១៨៣៧ ។ គាត់បានក្លាយទៅជាវិរបុរសនៃអ្នកសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ដោយជំនឿលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទរបស់លោក ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រើប្រាស់លោកសំរាប់មហាបេសកកម្មរបស់ព្រះអង្គ តាមរយៈជីវិតរបស់លោក៖

១. លោកថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជារស ដោយមិនទុកអ្វីសំរាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនសោះ ។
២. លោកជាមនុស្សដែលអធិស្ឋាន ទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុងអស់ពីដួងចិត្ត ។
៣. លោករៀនសូត្រ និងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។
៤. លោកជាមនុស្សអត់ផ្គត់ ស្សីទ្រាំ និងសុភាព ។

៥. លោកបានដោះរួចពីការលោភលន់ប្រាក់កាក់ ។

៦. លោកមានចិត្តឆេះឆ្កួលអាណិតមេត្តាដល់មនុស្សដែលកំពុង
បាត់បង់ក្នុងអំពើបាប ។

៧. លោកបានទទួលអំណាចពីស្ថានដ៏ខ្ពស់ គឺជាការជ្រមុជ ដោយ
អំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

សូមឲ្យបងប្អូនបានក្លាយជាឧបករណ៍របស់ព្រះសំរាប់បំរើព្រះអង្គតាម
ការត្រាស់ហៅដែលព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ដើម្បីដំណឹងល្អដល់
ប្រជាជនកម្ពុជា រាប់លាននាក់ដែលរង់ចាំក្តីសង្ឃឹមពីទីងងឹត ។



The Calling and Great Obligation of Church Leaders

Rev. HENG Cheng

The Cambodian Church went through so much suffering that it nearly perished in the hopeless Dark Age of years past. But God has a compassionate love for Cambodians, and rekindled his church as promised in his word. For nearly two decades now his church has been growing steadily year by year, even though there are some difficulties and not enough resources. At this point the church is growing everywhere throughout the country; the Kingdom of God keeps advancing. God is at work although this nation was in a Dark Age until recently.

God needs more leaders to develop the church—to make it stronger and more sustainable. The Holy Spirit spoke through Paul: “From Paul, a servant of Christ Jesus and an apostle chosen and called by God to preach his Good News.”¹ This verse shows God’s call of Paul to do his work—the great mission God wants his church and his sacred people to undertake. We need an attentive ear to hear his special call in order to respond to the great need the church faces these days. How can a person step in to serve God in church leadership?

¹Rom 1:1.

God's Call

A divine call is essential for a person to truly be God's servant. According to John 10:1, there is a proper gate that leads into the sheep pen, as well as inappropriate ways to enter. Similarly, there are individuals who jump into the work of leadership with their own plans and agendas. Some see Christian service chiefly as an opportunity to earn a living. Others come seeking the title and status of great leaders. In short, this kind of servant has not entered the sheep pen the proper way—through the gate. This kind of motive stems only from ambition and feeling. A person so motivated does not look up to God.²

Therefore I strongly believe that anyone who steps into a leadership role to minister the Good News of Christ should know clearly that God has called him or her to the task. The voice of calling from the Holy Spirit vibrates in our spirits and compels us to serve in his great task.³ This calling becomes an imperative that we cannot avoid.

God calls different people in different ways, though a common thread runs through this variety. He does not first force us into a common mold before he summons us to serve, but respects both our individual station in life and our common sense. This common sense leads us to open our hearts to accept his call.

The Bible gives examples of different methods by which God has called. Moses was a shepherd tending sheep in Midian. As he followed the flocks he doubtless recalled the suffering of his fellow Israelites and the injustice practiced against them as described years later in Isaiah 59:14—"So justice is driven back, and righteousness stands at a distance; truth has stumbled in the streets, honesty cannot enter." This was the situation from which God called Moses, and he was compelled to follow.

Isaiah's experience was different. Isaiah may have been a friend of several of Judah's kings, particularly Hezekiah. His rich vocabulary and imagery suggests that he was well educated, and he may have spent time in the palace and lived in a pleasant environment,

²Ps 121:1-2.

³1 Cor 9:16.

unlike the desert that was Moses' home. Isaiah's call came "in the year that king Uzziah died."⁴ Because Uzziah was clever, the country had prospered under his reign, and the people placed their hope in him. But now at Uzziah's death their hope was falling apart. It looked like their strong trust and hope was going to collapse. The country possibly faced breakdown and turmoil. When Uzziah's throne was vacated because of his death, Isaiah saw the Lord seated on that throne. These events showed Isaiah that this world will end some day because it exists in time, but the foundation of God's reign will last forever and never change. "In the year that King Uzziah died, I saw the Lord seated on a throne, high and exalted," and "heard the voice of the Lord saying, 'Whom shall I send? And who will go for us?'"⁵ The voice of the Lord touched Isaiah's heart and made him serve the Lord as a prophet. "Here am I. Send me!"

Jeremiah's calling was different still. We are not told the circumstances that surrounded his call, but one day he heard the voice of the Lord saying, "Before I formed you in the womb I knew you, before you were born I set you apart; I appointed you as a prophet to the nations."⁶ This was the voice of God's calling. It was real and not a daydream; it was the voice of the Spirit in his heart that he could not reject. Even though he was afraid of the great task he nevertheless accepted the call wholeheartedly.

These are just a few of the various ways God has called his servants. If we examined the Bible further we would find still other instances.

Therefore we cannot say specifically how God may call—whether in this way or that—until we have gone through the experience ourselves. Sometimes his invitation is full of comfort, as in Psalm 32:8, "I will instruct you and teach you in the way you should go; I will counsel you and watch over you." Sometimes it is full of power that we cannot escape or reject. So the call comes in different forms, but with the same purpose of advancing his mission to the world. Paul

⁴Isa 6:1.

⁵Isa 6:1, 8.

⁶Jer 1:5.

wrote, “‘Everyone who calls on the name of the Lord will be saved.’ How, then, can they call on the one they have not believed in? And how can they believe in the one of whom they have not heard? And how can they hear without someone preaching to them? And how can they preach unless they are sent? As it is written, ‘How beautiful are the feet of those who bring good news!’”⁷

Concentrating on the call by which God entrusts his task to us is an excellent thing for us to do as leaders in God’s work.

A Great Task

Those who accept the Lord’s mission when he calls will understand the glory of God. God graciously invites us to be his coheirs, and we are commissioned to share his offer with others who have not yet heard the Good News. Thinking about the call and grace of God will inspire us to fear the Lord and advance his kingdom.

This fear of the Lord dominated Paul’s life. After receiving salvation, Paul was surprised at God’s call to him. God commanded that Paul proclaim his grace. “. . . [T]his grace was given me: to preach to the Gentiles the unsearchable riches of Christ.”⁸ God’s call shone brightly in Paul’s mind and moved him to fear the Lord and continue working in times of trial. God manifested special grace to Paul as described in Ephesians 3:2—“Surely you have heard about the administration of God’s grace that was given to me for you.” He told Timothy, “I was appointed a herald and an apostle—I am telling the truth, I am not lying—and a teacher of the true faith to the Gentiles.”⁹ When we know for sure that God has called us, and recognize the greatness of his task, we cannot neglect our duty. God has commissioned us to point the way—to serve as soul physicians for the people whom God has entrusted to us. We should show them the way to the true faith and the abundant life in Christ. We should pay attention to the duty God has given us. We have to take it seriously and search how people should live in present society in order to deliver them from the slavery

⁷Rom 10:13–15.

⁸Eph 3:8.

⁹1 Tim 2:7.

of sin. We must be persons who bring to Christ his pure bride—who do not seek their own glory.

A Living Sacrifice

The Lord Jesus Christ left his glorious throne in heaven to become man and live among us in this sinful world¹⁰ by becoming a son of a simple carpenter. Let us consider the tools of a carpenter and what they can teach us. Each carpenter owns many kinds of tools he uses to carve wood. He has both specialized and common, simple tools. Which kind do we want to become for God to use? 2 Timothy 2:20–21 teaches, “In a large house there are articles not only of gold and silver, but also of wood and clay; some are for noble purposes and some for ignoble. If a man cleanses himself from the latter, he will be an instrument for noble purposes, made holy, useful to the Master and prepared to do any good work.”

How can we become a good tool for the Lord? There is only one way—namely to offer our lives to him as a living sacrifice and spare nothing for our own benefit. We should not rely on our own experiences or knowledge derived from any particular book or school. There is only one ultimate training institute, and it is not from the hand of man. If we want to serve God effectively we have to enroll in his school of testing, and our teachers will be the obstacles we personally go through. Who can graduate out of this kind of school? The one who learns endurance through suffering. More trials improve the servant of the Lord. Paul said, “We rejoice in our sufferings.”¹¹ Please be reminded of the carpenter’s tools again. The tools that the carpenter relies upon for his most important projects, or to use on the toughest and longest-lasting woods, are those that are his best. We sometimes casually boast of our capacity to serve the Lord, but it is when we actually enter the real battle that we (and others) will learn whether or not God considers us his trustworthy plane or chisel that can go through hard wood. Am I a plane or chisel blade that has been suffi-

¹⁰John 1:14.

¹¹Rom 5:1–5; 1 Pet 4:12–13; Jas 1:2–3.

ciently tempered to work tough wood, or am I too soft to be of much use?

Dwight L. Moody dedicated his life to God's work. He became a valuable tool in God's hands, even though he was born in a poor family in Northfield, Massachusetts, U.S.A., in 1837. He became a hero in praising God through his faith in Jesus Christ. The Lord used him greatly throughout his life.

1. He offered his life as a living sacrifice without withholding anything for himself.
2. He was a man of prayer who wholeheartedly trusted God.
3. He learned and followed the words of God.
4. He was patient, enduring, and gentle.
5. He was free from greed.
6. He burned with compassion for the lost.
7. He was baptized in the Holy Spirit from the Most High.

May my brothers and sisters become tools that God uses as he wills to bring good news to millions in Cambodia waiting in darkness for lives with hope.